

Присвячується 75-й Річниці Інtronізації Митрополита Іларіона (Огієнка) як Предстоятеля Української Греко-Православної Церкви Канади

2-3..... Message from Metropolitan Ilarion on the
75th Anniversary of the Enthronement of
Metropolitan Ilarion (Ohienko) as Primate
of the Church / Слово Митрополита
Іларіона з Нагоди 75-ї Річниці
Інtronізації Митрополита Іларіона
(Огієнка) як Предстоятеля Церкви

4..... Пам'яті Про Митрополита Іларіона
(Огієнка): Предстоятель Прийняв у
Консисторії Делегацію з України

5..... Митрополит Іларіону Спогадах
Митрополита-Емерита Юрія

9..... Three Witnesses of an Era: Priests Ordained
by Metropolitan Ilarion (Ohienko)

11..... Ministry & Reflections. Protopresbyter
Wasył Wasyliw: Sixty Years of Priestly
Ministry to God and the Ukrainian Orthodox
Community

14..... «Сини Мої»: Інтерв'ю з Протопресвітером
Миколаєм Орестом Равлюком

19..... Metropolitan Ilarion in the Memories of His
Student – Protopresbyter Stephan Semotiuk

20..... Митрополит Іларіон у Спогадах Андрія
Сірого

23..... “Without Any Hesitation, Without Any Doubt, I Say That He Was the Right Man at the Right Time for the
Church”. A Student on His Teacher: Metropolitan Ilarion in the Memories of Very Rev. Fr. Dr. Mirone Klysh

26..... The Voice of 1972: How Metropolitan Ilarion Was Remembered in the Senate of Canada and at the
University of Manitoba

30-31 .. Катехизація Пером і Піснею: Поетична Спадщина Митрополита Іларіона / Catechesis Through Pen and
Song: The Poetic Legacy of Metropolitan Ilarion

Message from Metropolitan Ilarion on the 75th Anniversary of the Enthronement of Metropolitan Ilarion (Ohienko) as Primate of the Church

Dear Brothers and Sisters in Christ!

This year, the Ukrainian Orthodox Church of Canada, with gratitude to God, commemorates the 75th anniversary of the enthronement of Metropolitan Ilarion (Ohienko) as Primate of our Church.

Metropolitan Ilarion is well known by many people, not just by Ukrainians. As a scholar, statesman, translator of Holy Scripture, and hierarch, he devoted tremendous effort to preserving Ukrainian spiritual, cultural, and national identity.

At a difficult time for the Ukrainian people, the Lord called him to Episcopal service and later led him to Canada. Here he provided spiritual care for the Orthodox faithful, guiding them to strengthen their faith, preserve the Orthodox tradition, and develop Ukrainian Church life.

His enthronement as Primate of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada in August 1951 was a significant event in the history of our Church and of Ukrainian Orthodoxy as a whole.

His Episcopal service left a profound mark on the spiritual, cultural, and public life of Canada. The legacy of Metropolitan Ilarion has become an integral part of Canada's multicultural heritage and an outstanding contribution to the development of Church life in our country.

Among his many works, a significant achievement was his Ukrainian translation of Holy Scripture. It was used not only by Orthodox Christians, but also by all those who wished to read and hear the Word of God in the Ukrainian language. This work became a true spiritual gift to many generations of Ukrainians throughout the world.

Today, as we remember Metropolitan Ilarion, we not only honour his historical legacy, but also reflect upon the spiritual heritage he left to his Church and his people. His life and service continue to inspire us to remain faithful to Christ, the Holy Orthodox Church, and the Ukrainian tradition. His Episcopal service and Metropolitan dignity deserve our special respect, gratitude, and prayerful remembrance.

May the Lord grant rest to the soul of Metropolitan Ilarion (Ohienko), of blessed memory, in the mansion of the righteous. May his blessed memory abide forever in the Church of Christ, which he faithfully served his entire life through his Episcopal labours, scholarly work, and self-sacrificing love.

Memory Eternal!

† Ilarion, Metropolitan

Primate of the Ukrainian Orthodox Church of Canada

Слово Митрополита Іларіона з Нагоди 75-ї Річниці Інтронізації Митрополита Іларіона (Огієнка) як Предстоятеля Церкви

Дорогі у Христі брати і сестри!

Цього року Українська Православна Церква Канади з вдячністю Богові відзначає 75-ту річницю інтронізації митрополита Іларіона (Огієнка) на Предстоятеля нашої Церкви.

Постать митрополита Іларіона є добре знаною не лише серед українців. Як науковець, державний діяч, перекладач Святого Письма та архіпастир, він доклав надзвичайно багато зусиль для збереження української духовної, культурної та національної ідентичності.

У складний для українського народу час Господь покликав його до архіпастирського служіння, а згодом привів до Канади, щоб він духовно опікувався православними вірними, провадячи їх шляхом зміцнення віри, збереження православної традиції та розвитку українського церковного життя.

Його інтронізація на Предстоятеля Української Греко-Православної Церкви в Канаді в серпні 1951 року стали визначною подією в історії нашої Церкви та всього українського православ'я.

Його митрополиче служіння залишило глибокий слід у духовному, культурному та суспільному житті Канади. Спадщина митрополита Іларіона стала невід'ємною частиною багатокультурної спадщини Канади та вагомим внеском у розвиток церковного життя нашої країни.

Особливе місце серед його численних праць займає український переклад Святого Письма. Ним користувалися не лише православні, а й усі, хто прагнув читати й чути Боже Слово українською мовою. Ця праця стала справжнім духовним даром для багатьох поколінь українців у світі.

Сьогодні, згадуючи митрополита Іларіона, ми не лише вшановуємо його історичну постать, але й осмислюємо духовну спадщину, яку він залишив своїй Церкві та своєму народові. Його життя і служіння продовжують надихати нас до вірності Христові, Святій Православній Церкві та українській традиції. Його архіпастирське служіння і митрополича гідність заслуговують на нашу особливу пошану, вдячність і молитовну пам'ять.

Нехай Господь упокоїть душу блаженної пам'яті митрополита Іларіона (Огієнка) в оселях праведних, а його світла пам'ять нехай навіки перебуває в Церкві Христовій, якій він віддано послужив упродовж свого життя своїми архіпастирськими трудами, науковою працею та жертвовною любов'ю.

Вічна йому пам'ять!

† Іларіон, Митрополит

Предстоятель Української Православної Церкви в Канаді

Пам'яті Про Митрополита Іларіона (Огієнка): Предстоятель Прийняв у Консисторії Делегацію з України

30 березня Консисторію Української Православної Церкви Канади відвідала делегація з України, яку представляли Володимир Габенець із дружиною та письменник Василь Павловський.

Володимир Габенець є головою Брусилівської селищної ради, де народився митрополит Іларіон (Огієнко). Завдяки його особистій підтримці було відновлено храм, у якому майбутній митрополит Іларіон прийняв Святе Таїнство Хрещення. Пан Василь Павловський – український письменник, громадський діяч, колишній директор школи та заступник міського голови Білої Церкви.

Під час візиту гостям було представлено експозицію, присвячену митрополиту Іларіону (Огієнку). Для цього з фондів Консисторії були підготовлені та представлені окремі архівні матеріали, документи, фотографії та пам'ятки, пов'язані з його життям і служінням.

Під час зустрічі відбулася змістовна розмова про спадщину митрополита Іларіона (Огієнка).

Митрополит Іларіон подякував гостям за їхню працю зі збереження та популяризації пам'яті про митрополита Іларіона (Огієнка) та подарував кожному на молитовну пам'ять ікону Кандської Божої Матері.

Митрополит Іларіону Спогадах Митрополита-Емерита Юрія

Андрій: Слава Ісусу Христу, Владико!

Митрополит Юрій: Слава навіки!

Андрій: Ваше Високопреосвященство, я радий мати сьогодні можливість поспілкуватися з Вами про митрополита Іларіона (Огієнка). Наскільки мені відомо, ще в студентські роки Ви мали нагоду бачитися з митрополитом Іларіоном. Це були вже останні роки його життя. Чи могли б Ви розповісти читачам нашого «Вісника» про ці зустрічі та поділитися своїми спогадами про митрополита Іларіона?

Митрополит Юрій: Отак, я маю кілька спогадів... і не тільки зі студентського періоду...

Я був ще малим хлопцем, коли почув у своїй родині певну згадку, що в місті Вінніпег є митрополит Іларіон. А то для мене, знаєте, яка могла бути уява в молодого хлопця про якесь місто за 2,5 тисячі кілометрів від місцевості, де ми жили. Це було в місті Лашін, Квебек, біля Монреалю.

Двоюрідний брат мого тата був студентом колегії – Петро Каліщук. Мій тато також Петро. І я мав бути Петром [сміється]. Але моя мама казала: «їх вже забагато» [Петрів], буде Юрій".

Отож він, Петро Каліщук, у якийсь час навіть трохи секретарював для митрополита Іларіона. Але у митрополита Іларіона був постійний помічник, секретар – Іван Похильчук.

Андрій: То він секретарював у Консисторії чи вдома?

Митрополит Юрій: Ні, вдома. Я думаю, що Похильчук зранку до вечора друкував, бо митрополит писав 24 години на день, і куди б він не їхав. Мені пригадується навіть розмова з митрополитом Василієм – він згадував, що митрополит Іларіон приїхав до Гамільтона, сидів в одній кімнаті і писав. Коли до нього приїжджали священники, де б він не був, він когось викликав ... Той священник сидів чи стояв. Митрополит писав і слухав. Час від часу відповідав, але весь час писав. Така маса праць написана. Навіть переписати – це все забирало життя. А він мав дуже творче життя, літературне, був засновником різних журналів, як-от "Віра і культура" ...

Але все ж таки я чув таке ім'я – митрополит Іларіон.

Одної неділі мої батьки взяли мене... Ми їхали автобусом, а, мабуть, і трамваєм, до собору Святої Софії на Делормієй. Не цей будинок, що є сьогодні, а до цього був оригінальний будинок, церква. Ну і ми поїхали туди на службу, бо там була візитація митрополита Іларіона. Згадую, що було дуже тісно – тісно в церкві і тісно в аудиторії. Митрополит Іларіон часто з'являвся у білому підряснику з білим клобуком. Все біле.

Митрополит був невисокого зросту, але виглядав імпозантно у тому білому підряснику.

Після Літургії ми спустилися в аудиторію, був обід, а в одному місці стояв стіл, на якому був макет майбутньої Софії.

А ще пригадую: на кожен Святвечір, 6 січня, з міста Вінніпег транслювалася радіопередача на всю Канаду. Тут був чоловічий хор, і диригент того часу, пан Володимир Богонос, диригував, звучали кілька колядок, а митрополит Іларіон говорив коротку різдвяну проповідь. Тож ми слухали це все в той час.

А у 1963 році, наша родина переїхала до міста Гамільтон, приблизно 100 кілометрів від Торонто. А в 1967 році, чи трохи раніше, у Східній єпархії організувався молодіжний хор, який мав їхати до міста Саскатун на 50-ліття Української Православної Церкви (тоді – Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а потім давати концерти, повертаючись до Торонто й Гамільтона в цій околиці. Тоді митрополит Іларіон був уже серйозно хворий. До речі, після святкування в Саскатуні цей хор отримав назву імені митрополита Іларіона.

Я пам'ятаю, що наш диригент, який ще живий, – йому 94 чи 95 років, Нестор Олійник, знаний диригент з Торонто-Гамільтона, – готував цей молодіжний хор. Ми тоді вчилися співати "Вічну пам'ять" та деякі інші речі на всякий випадок. Але митрополит Іларіон, хоч і хворів, був ще далеко до відходу з цього світу...

Андрій: Коли Ви приїхали до Вінніпега на навчання, чи мали Ви можливість зустрічатися з митрополитом Іларіоном?

Митрополит Юрій: Так. У 1970 році я приїхав до Вінніпега як студент колегії Святого Андрея. І в перші дні вересня, пам'ятаю, ми відвідували митрополита в Luther Home і служили молебень за його здоров'я. Я пригадую, що підняв йому ноги – він уже був на такому візку. А я з підлоги підняв їх на такі опори на візку.

Андрій: Чи пам'ятаєте Ви, з чєї ініціативи була організована ця поїздка і хто тоді разом із Вами відвідав митрополита?

Митрополит Юрій: То були відвідини від Колегії, певно, у зв'язку з початком навчання...

Андрій: Хто з духовенства тоді був присутній?

Митрополит Юрій: Я думаю, принаймні два священники точно. Думаю, що архієпископ – чи тоді він був ще тільки єпископом – Борис Яковкевич, і старший священник, отець Сергій Герус, батько доктора Геруса, і декан богослов'я отець Семен Симчич. Отож, принаймні ці троє там були.

Андрій: А згодом митрополита Іларіона перевели до Misericordia Hospital?

Митрополит Юрій: Так, стан погіршився і його забрали до Misericordia.

Андрій: І саме там митрополит Іларіон помер?

Митрополит Юрій: Так. 29 березня 1972.

Андрій: Чи були Ви присутні на похороні митрополита Іларіона?

Митрополит Юрій: Відбулося завершення похоронної служби, 12 квітня 1972 року, тут, у Соборі Пресвятої Тройці. Напередодні ввечері в Соборі Святої Покрови на Бурровз розпочалася похоронна служба. Ми, студенти богослов'я, співали – київським наспівом. Під проводом архієпископа Бориса.

Тут, у соборі, в середу Світлого тижня, зібралося приблизно 60 представників духовенства з усієї Канади, представники наших мирянських організацій, представники української громади з усієї Канади. Пам'ятаю військового, який представляв королеву Єлизавету II, тому що митрополит Іларіон був членом Британського біблійного товариства, яке в 1962 році опублікувало український переклад Святої Біблії.

Були єпископи різних християнських Церков, зокрема митрополит Максим Германюк Української Католицької Церкви, були всі наші єпископи та духовенство. Я був студентом і служив як іподиякон.

Собор був настільки переповнений – балкони і основна частина церкви, великий хор, і все духовенство, яке не служило, стояло з лівого боку. Вони просто стояли в перших рядах собору і співали під час служби там, де було доречно, "Христос Воскрес", тоді як хор – здається, під керівництвом Володимира Богоноса – співав службу. Це було велично.

Пам'ятаю, як ми їхали від собору до цвинтаря Глен Іден, і десь на повороті дороги я озирнувся й побачив ніби цілу мілю машин. Такого раніше ніколи не бачив.

Тризна відбувалася тут, в аудиторії. Не було як поворухнутися – стільки було людей.

Усі висловлення співчуття тривали, мабуть, аж до п'ятої години вечора. А в Оттаві сенатор Павло Юзик зачитав некролог митрополита Іларіона, представивши його великий літературний доробок, його величезну українську та канадську спадщину.

Це була велика, велика подія в цьому соборі.

Знаєте, митрополит Іларіон – це велична постать не лише в українській історії, а й в історії канадській.

Я ще пригадую у 1997 році я їхав до Києва, вперше в Україну, на Другий світовий форум українців, як представник – один із трьох представників Постійної конференції українських православних єпископів поза межами України. Ми готувалися до зустрічі з президентом Леонідом Кучмою. Але я також представляв Церковну раду при Світовому конгресі українців. Тож майже тиждень ми були в Києві в той час. Тоді друкували багато раніше забороненого й різного... Я купив деякі книжки там, навіть книжку митрополита Іларіона. Це був дуже гарний збірник афоризмів митрополита Іларіона, з якого я тоді дещо черпав і користувався в деяких своїх проповідях, знаєте, пізніше. Напередодні у Вінніпезі був дослідник Микола Тимошик, він працював в архіві Консисторії, досліджував його спадщину. Він узяв з благословення митрополита Василя деякі рукописи й опублікував в Україні те, що ще не певно було опубліковано раніше.

Але спадщина митрополита Іларіона ще далеко не оцінена належно, але йде відродження свідомості про нього.

Знаєте, він був великим українізатором досить зросійщеного українства. Його книжечка "Українська культура" вийшла великим тиражем – чи не мільйон копій. Ця книжка роздавалася воїнам УНР, щоб пробудити й поінформувати їхню свідомість.

Він робив неймовірні речі. Видав багато різних праць, а пізніше й у Канаді видав або перевидав ще чимало. Наприклад: "Слов'янські апостоли Кирило і Мефодій", "Почаївська лавра". Дуже добра книжка вийшла в 1956 році – "Поділ єдиної Христової Церкви і перші спроби до її поєднання". Дуже цінна книжка. Також книжка Проповіді митрополита. Отець Степан Ярмусь, колишній голова президії консисторії, редактор

"Вісника", украв ці Проповіді з почутого від митрополита. Гарний збірник, очевидно, лише маленька частина його спадщини. Але дуже цінний матеріал. Здається, митрополит говорив, а отець Степан Ярмусь записував. Мені здається, що так воно було.

Але дуже важливу в нього була тема виходу Української Православної Церкви на світовий, канонічний рівень – тільки через Константинополь. І так в Україні сталося.

Андрій: Ви багато згадали про особисті зустрічі з митрополитом Іларіоном, про його працю, а також про те, як його спадщина продовжувала відкриватися вже після його смерті — і в Україні, і тут, у Канаді. Якщо говорити ширше, як би Ви оцінили значення спадщини митрополита Іларіона для Української Православної Церкви в Канаді? Яку роль, на Вашу думку, він відіграв тут в Канаді?

Митрополит Юрій: Він, певно як митрополит Петро (Могила) свого часу, дав певний імпульс і новий поштовх... той був у Києві, а цей опинився у Вінніпезі. Митрополиту Іларіону тут було замало масштабу, ресурсів, простору ... він хотів більшого. Але ... зрештою він зумів піднести Українську Православну Церкву в Канаді на великий рівень – він підняв її. І показав дорогу Церкві в Україні. У цьому його велика заслуга.

Андрій: Ваше Високопреосвященство, щиро дякую Вам за цю розмову, за Ваші спогади та за те, що поділилися особистими свідченнями про митрополита Іларіона.

Митрополит Юрій: Я також дякую Вам за цю можливість пригадати митрополита Іларіона. Думаю, що його спадщину нам ще належить глибше досліджувати й відкривати. Це була надзвичайна людина, яка залишила після себе величезний духовний, науковий, літературний і церковний спадок. І особливо важливо, щоб наступні покоління українців у Канаді знали цю спадщину, бо це є частина нашої церковної пам'яті та нашої історії.

Інтерв'юер: Др. Андрій Цебенко

Співрозмовник: Митрополит-Емерит Юрій (Калішук)

Місце проведення інтерв'ю: 1175 Main Street, Winnipeg, MB - Митрополичий кафедральний собор Пресвятої Трійці

Three Witnesses of an Era: Priests Ordained by Metropolitan Ilarion (Ohienko)

Through the Sacrament of Holy Orders, the Church transmits not only the grace of ministry, but also the living spiritual continuity of generations. Every ordination unites a clergyman with his Archpastor, and through him – with the history and tradition of the Church's apostolic succession. For this reason, ordination performed by an Archpastor becomes not only the beginning of priestly ministry, but also a unique spiritual bond between generations of the Church.

Upon arriving in Canada, Metropolitan Ilarion (Ohienko) began an active Archpastoral ministry, caring both for the spiritual growth of the faithful and for the strengthening of Ukrainian sacred and cultural identity. Within a few years, he became the Primate of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada (today known as the Ukrainian Orthodox Church of Canada, abbreviated as UOCC). His ministry entered a new phase. The formation of future clergy now became one of the central priorities of his archpastoral service. As a distinguished scholar, Metropolitan, and professor at St. Andrew's College, he recognized that the future of the Church depended largely upon educated, dedicated, and selfless priests.

Throughout his ministry, Metropolitan Ilarion ordained many deacons and priests who, over the decades, served in parishes across Canada. They preached the Word of God, celebrated the Holy Mysteries, preserved the Orthodox faith and Ukrainian traditions, becoming spiritual leaders of several generations of Ukrainian Orthodox Canadians.

Today, among the clergy of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, there remain three Protopresbyters who were students of Metropolitan Professor Ilarion Ohienko and who received their priestly ordinations through his Archpastoral authority. They are a living link with the generation of the Church's builders and invaluable witnesses of the era of the great Archpastor.

The first among them is **Protopresbyter Wasyl Wasyliw**. He was born into a priestly family in 1941 in Radway, Alberta. On January 16, 1966, at St. Mary the Protectress Ukrainian Orthodox Cathedral in Winnipeg (hereafter "St. Mary the Protectress Sobor"), Metropolitan Ilarion ordained him to the diaconate. After serving as a deacon for one year, on December 4, 1966, Metropolitan Ilarion ordained him to the Holy Priesthood at St. Mary the Protectress Sobor.

Interestingly, even before his ordination to the diaconate, Father Wasyl spent about two weeks serving as Metropolitan Ilarion's secretary, giving him the rare opportunity to work closely with him on a daily basis. Today, reflecting on those years, Protopresbyter Wasyl remembers Metropolitan Ilarion as an exceptionally patient and wise mentor who corrected others with love and tact.

Later, Father Wasyl served in several parishes of the Ukrainian Orthodox Church of Canada and participated in the Church's administrative life. Today, Protopresbyter Wasyl is retired, yet he remains faithful to his calling, participating in the services at the Holy Trinity Ukrainian Orthodox Metropolitan Cathedral in Winnipeg (hereafter "Metropolitan Cathedral").

The second is **Protopresbyter Victor Lakusta**. He was born in 1943 in Lamont, Alberta. His diaconate ordination was performed by Metropolitan Ilarion on January 15, 1967, at St. Mary the Protectress Sobor, and his priestly ordination – on April 16 of the same year – at the Metropolitan Cathedral.

Later, Father Victor served in numerous parishes of the Ukrainian Orthodox Church of Canada and actively participated in the Church's administrative life. In

particular, the 22nd Sobor of the Ukrainian Orthodox Church of Canada elected him Chancellor of the UOCC. Protopresbyter Victor has completed his pastoral ministry at St. Michael's Church in Edmonton, Alberta.

Protopresbyter Nicholas (Orest) Rauliuk is believed to be the last of those whom Metropolitan Ilarion ordained. He was born in 1944 in Yorkton, Saskatchewan. He was ordained by Metropolitan Ilarion in 1967 at the Metropolitan Cathedral in Winnipeg: to the Holy Diaconate on April 16, and to the Holy Priesthood on December 24.

At that time, Metropolitan Ilarion was already in declining health. He fell asleep in the Lord in 1972. The young priest Nicholas was one of Metropolitan Ilarion's pallbearers.

Today, he has been entrusted with the temporary pastoral care of St. Mary the Protectress Parish, to which Metropolitan Hilarion first came upon his arrival in Canada and where his first cathedral in Winnipeg was located.

These three Protopresbyters stand as living witnesses to the era of Metropolitan Ilarion (Ohienko), during which the establishment of the Ukrainian Orthodox Church of Canada was inseparably linked with the formation of its future spiritual leadership. They belong to the generation that received Holy Orders directly from his Episcopal Hands and entered the life of the Church under his pastoral care and educational guidance.

Their presence in the life of the Church today – whether they continue in active ministry or have entered retirement – serves as a living bridge between generations. Through their lives and ministry, the living memory of Metropolitan Ilarion is preserved, together with the continuity of the Church's tradition, which is transmitted not only through books and documents but, above all, through those who were formed by his spiritual guidance and by the grace imparted through his Episcopal Ordinations.

Dr. A. Tsebenko

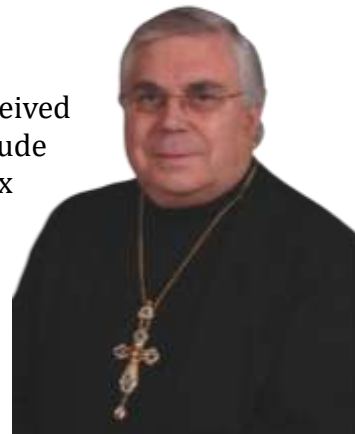
Ministry & Reflections. Protopresbyter Wasyl Wasyliv: Sixty Years of Priestly Ministry to God and the Ukrainian Orthodox Community

Life and Pastoral Journey

This year marks sixty years since Protopresbyter Wasyl Wasyliv, having received both the diaconal and priestly ordinations from the hands of His Beatitude Metropolitan Ilarion (Ohienko), entered the clergy of the Ukrainian Orthodox Church of Canada and began his many decades of priestly ministry.

Father William was born on September 6, 1941, in the town of Radway, Alberta, into the priestly family of Father Hryhoriy and Dobrodiyka Maria, who gave him an inspiring example of Christian service.

By the Providence of God, his theological studies, his meeting with his future wife, and his priestly ministry became closely connected with the province of Manitoba, especially the city of Winnipeg, which became the principal place of his pastoral service.

In 1959, he began theological studies in Winnipeg at St. Andrew's College, where he earned the Licentiate of Theology degree in 1963. During his studies, he met Marusia Kreschuk. On September 19, 1964, they were united in the Sacrament of Marriage. Marusia became not only the wife of a priest, but also a faithful helper in church ministry, a worthy Dobrodiyka of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, and an example of Christian sacrifice and love.

He did not stop with these academic pursuits. In 1971, he earned the degree of Bachelor of Divinity. At the same time, he completed studies at the University of Manitoba, receiving a Bachelor of Arts degree in 1971, a Certificate in Education in 1972, and a Bachelor of Education degree in 1980.

On January 16, 1966, Metropolitan Ilarion (Ohienko), in St. Mary the Protectress Ukrainian Orthodox Cathedral in Winnipeg, ordained theology student Wasyl to the rank of deacon. For eleven months he fulfilled diaconal ministry, preparing himself for the fullness of pastoral responsibility. Then, on December 4, 1966, Metropolitan Ilarion ordained Deacon Wasyl to the Priesthood. From that moment began his long, steady, and fruitful priestly ministry, spanning six decades of church history.

Throughout all these years, Father Wasyl tirelessly served the Church, its parishes, and the Ukrainian Orthodox community of Manitoba. His pastoral path included the parish in Vita, service at St. Andrew's College where he served as Dean, many years of ministry at All Saints Parish in Transcona, and fruitful service at St. Michael the Archangel Parish in Winnipeg and Holy Spirit Parish in Brandon.

Alongside his pastoral labors, Father Wasyl was actively involved in the administrative life of the Ukrainian Orthodox Church of Canada. For a short time, he served as secretary to Metropolitan Ilarion (Ohienko). He was a member of the Board of Directors of St. Andrew's College and also held leadership positions on the Winnipeg Mission Council. During the years 1980-1985, 1995-2000, and 2000-2005, he served as Vice-President of the Presidium of the Consistory.

In addition, Father Wasyl distinguished himself in cultural service to the Ukrainian community. Beginning in the early 1970s, he worked as a teacher in the Transcona-Springfield School Division. As the first teacher of the Ukrainian language there, he became a pioneer of the Ukrainian language program in that division. As the program expanded, he was appointed Coordinator of Ukrainian Language Education and also served on the Ukrainian Curriculum Committee of the Provincial Department of Education. In

2001, he retired from his position as guidance counsellor at a senior high school in the Transcona-Springfield School Division.

For his zealous, faithful, and many years of service to the Church, Father Wasyl received numerous ecclesiastical awards and distinctions, which became signs of honour and recognition of his ministry. Among them were elevation to the rank of Protopresbyter and the right to wear the double cross.

Together with Dobrodiyka Marusia, Father Wasyl was blessed with two sons, Taras and Mark, whom they raised in a spirit of responsibility before God and respect for Ukrainian culture. One of their sons also studied several courses at St. Andrew's College.

The Ukrainian Orthodox Church of Canada, in the person of its Primate Metropolitan Ilarion, with deep gratitude for his long and fruitful service, congratulates Father Wasyl on the great honour bestowed upon him by the Lord: to offer the Bloodless Sacrifice and worthily bear this holy mission.

Recognizing the important role of the Dobrodiyka in supporting and strengthening this ministry, the Church also offers sincere thanks for her prayers, sacrifice, and constant presence by his side.

The Church prays that the Lord may continue to strengthen Protopresbyter Wasyl and his Dobrodiyka spiritually and physically, granting them peace, health, and His abundant grace.

May the example of this sacrificial sixty-year ministry remind us all of the dignity of the priesthood, which ought to be properly honoured by the faithful, of the value of faithfulness, and of the power of service carried out with love, patience, and trust in God's Providence.

Conversation on Ministry, the Church, and the Modern World

1. *Father Vasyl, looking back on sixty years of priestly ministry, which moment or period do you consider most decisive in shaping you as a pastor? What influenced your choice?*

I was born into a priestly family. My father was a priest. He very much wanted me to become a priest as well, and in his own way he encouraged me toward that path. Today I am sincerely grateful to him for this, because it was his support that became the foundation upon which my vocation was built.

2. *You were ordained by Metropolitan Ilarion (Ohienko) and combined pastoral ministry with many years of teaching. Did school help you become a better priest, and did the priesthood make you a better teacher?*

At that time, it was not easy to live solely on a priest's income, so I had to work in a school as well. But over time I realized that this was not just a necessity – it was a great blessing.

A priest is, in essence, a teacher. He teaches people about faith, about life, about responsibility. And school teaches patience, the ability to explain, and the ability to listen.

I recall one episode: I had a brief opportunity to serve as Metropolitan Ilarion's secretary for two weeks when his regular secretary was away. I was deeply impressed that he never scolded me for mistakes, even though my Ukrainian was not perfect. He would simply correct them calmly, without harsh criticism. It was a powerful lesson – how to guide without humiliating.

3. In your opinion, what role does a priest's family play in his ministry? What do you consider the greatest gift of God in your family life?

My wife is my great gift from God. I sincerely thank the Lord that I met her. She always supported me in my ministry and in all church matters. She was never distant or neutral – on the contrary, she was deeply engaged in the life of the Church. Without such support, my priestly ministry would have been much more difficult.

4. If you could address a young seminarian preparing for the priesthood, what one piece of advice would you give him?

Priestly ministry, especially in Canada, is not easy. One must be prepared for the fact that it is often necessary to combine ministry with other work in order to support a family.

It is also important to be prepared for the reality of parish life. A priest is not always received as he should be. At times, some parish leaders may place themselves above him – this is not easy, but it is part of the experience.

Therefore, the most important thing is to enter the ministry with the understanding that it is not an ideal picture, but a living work with people.

5. In your view, what is most important in forming the Orthodox identity of the younger generation in a secular society?

The most important thing is not merely the preservation of external traditions, but a living experience of faith.

We must show that Orthodoxy is not only culture or ritual, but above all a living faith – a life with God. Young people must understand what they believe and why.

Without this, tradition becomes formal and gradually fades away.

6. In conclusion, what would you like to wish for the Ukrainian Orthodox community in Canada for the future?

First of all, care for the upbringing of the youth and invest all possible resources into it. Because if this connection is lost, it will be very difficult to restore.

Also, raise your children in Orthodoxy. Culture is important, but faith must come first.

Secondly, understand the role of the priest. A priest is not simply someone who serves the Liturgy or provides “services”. He is a spiritual guide, a shepherd responsible for souls.

And of course, partake of Holy Communion as often as possible. It is strength; it is the source of life for a Orthodox Christian.

Prepared by Dr. Andrii Tsebenko

«Сини Мої»: Інтерв'ю з Протопресвітером Миколаєм Орестом Равлюком

Андрій: Слава Ісусу Христу, отче Миколаю!

Щиро дякую Вам за те, що відгукнулися на цю ініціативу та погодилися поділитися своїми спогадами про митрополита Іларіона (Огієнка) – видатного українського вченого, державного та церковного діяча і першоієрарха Української Православної Церкви Канади.

Протопресв. Миколай: Слава навик Богу! Дякую за цю чудову нагоду, щоб я міг дещо поділитися зі своїх спогадів.

Андрій: Для більшості людей митрополит Іларіон – це постать, знайома зі сторінок книг, архівних документів чи фотографій. Але Ви мали благословенну нагоду знати його особисто: молитися разом із ним, співслужити, прийняти з його рук священничу хіротонію та розпочати своє служіння під його архіпастирським проводом. Саме тому Ваші спогади є не лише цінним історичним свідченням, але й живою пам'яттю нашої Церкви.

Протопресв. Миколай: Дякую!

Андрій: Отче, чи пам'ятаєте Ви, як уперше познайомилися з митрополитом Іларіоном? Якою була ця перша зустріч і яке враження він тоді справив на Вас?

Протопресв. Миколай: Вперше це було тоді, коли митрополит Іларіон був на візитації у моєму містечку Йорктоні, Саскачеван, де я був прислужником у церкві біля вже покійного отця Василя Бойчука. Це була моя перша зустріч із ним. Я не мав нагоди тоді з ним розмовляти, але прислужував під час богослужіння. Це була така перша зустріч із ним. Я тільки мав нагоду йому прислужувати.

А друга зустріч була вже у Колегії святого Андрея, коли він був моїм професором. Там ми мали нагоду з ним зустрічатися, розмовляти. Він до всіх студентів звертався: «Сини мої, сини мої». І це залишилося у мені дуже глибоко. Бо не всі архієреї звертаються до студентів або до молодих, до молодшого покоління, як «сину мій» чи «доню моя». Від нього випливала щира любов на кожному кроці його життя – з того, що я знаю про нього і з того часу, коли він був моїм професором.

Андрій: Як професор, митрополит мав особливе, батьківське ставлення до студентів?

Протопресв. Миколай: О, так. Він вимагав усе, що було потрібно для наших іспитів. А ми не писали іспити – ми мали усні відповіді, і він стежив, бачив, як ми відповідали, усе дивився на нас, як ми ставилися до своїх питань. І оцінки ми отримували таким способом.

І ще раз кажу: він був надзвичайно смиренною людиною, смиренным батьком нашим духовним. За ті роки, що я мав нагоду мати його своїм професором у Колегії, це дуже глибоко мені запам'яталося.

Андрій: Але чи була якась особлива зустріч, яка залишилася у Вашій пам'яті саме через особисте спілкування з ним, поза храмом і навчанням?

Протопресв. Миколай: [сміється] О, так. І це дійсно особлива зустріч. Митрополит вимагав від нас, щоб ті студенти, які хотіли вінчатися, приходили до нього. Він запросив і нас: «ходіть до мене, я хочу з Вами поговорити». І ми, я з добродійкою, пішли та дістали своє благословення від нього.

Андрій: Яким було Ваше перше враження від цієї зустрічі?

Протопресв. Миколай: Страх [сміється]. Ми зі страхом і трепетом ішли до нього до хати. Це був перший раз, що ми увійшли до його дому для особистої зустрічі.

Андрій: А яким він виявився для Вас у цій зустрічі?

Протопресв. Миколай: О, він дуже гарно нас прийняв. Він замовив у господині чай, перекуску, і ми мали надзвичайну розмову. Він почав подавати нам поради, яким мало би бути подружнє життя і яким має бути життя майбутнього священика нашої Церкви.

Його ставлення до нас було надзвичайно приємне. З любов'ю нас прийняв. Він сказав нам такі слова, які нам було потрібно знати на майбутнє для нашого подружнього життя.

Андрій: А що сказала Ваша наречена після цієї зустрічі? Яке враження справила на неї ця розмова з митрополитом?

Протопресв. Миколай: Між іншим, він мав особисту розмову із нею. Я мусив вийти з кімнати. Не знаю, які саме поради він їй подав, але вона вийшла дуже-дуже задоволена, з усмішкою. Бо коли ми йшли до нього, то тієї усмішки не було. Але коли ми вже виходили, то була. Це була дуже приємна зустріч. Дуже приємна зустріч.

Андрій: Очевидно, що наступним важливим етапом став Ваш вступ на шлях священства. Як відбувалася підготовка до Вашої хіротонії і чи пам'ятаєте Ви розмову з митрополитом Іларіоном про це?

Протопресв. Миколай: Тут також трошки була складніша справа, тому що я знаний був не Миколаєм. Я знаний був як Орест. Ціле своє життя родина мене знала як Ореста, попри те, що моє перше ім'я є Миколай.

І коли ми почали говорити про хіротонію, митрополит каже: добре. Я кажу: але, Владико, я знаю, що Ви мені говорили, що будете мене висвячувати Миколаєм, але я прошу Вас, щоб Ви також уживали моє друге ім'я, щоби родина знала, що я, Миколай Орест, буду висвячений.

І він погодився на те. І так воно було. Він мене висвятив у диякони у квітні 1967 року. Того самого року, у грудні, 24 грудня, мене висвятив у ієреї.

Андрій: Як Ви пригадуєте той час? Які думки та почуття переживали перед хіротонією і на самому початку священничого служіння?

Протопресв. Миколай: Це був надзвичайно особливий час. Серйозні думки переходили через ум щодо приготування до цієї великої дороги, шляху священства.

Попри те, що він нам подав поради щодо подружнього життя, він також згадав і про шлях священства.

Моя хіротонія була, я не знаю, яке слово зараз вживати [сміється], – з трепетом. Це є на ціле життя. Він сказав: служити Богові, служити народіві.

І дійсно так воно є у ціле моє життя. Наступного року святкую 60 річницю хіротонії.

Андрій: Довгий шлях служіння у Винограднику Божому.

Протопресв. Миколай: Часами був тяжкий шлях, але Бог дав сили і напрям мені, і добродійці Гені – Jeannette. І ми могли виконувати всі свої обов'язки – я як священник, а вона як дружина священника. Між іншим, моя дружина була дуже сильною підпорою. Вона міцно тримала три вугли в домові.

Андрій: Виходить, митрополит Іларіон дав дуже добру настанову не лише Вам як майбутньому священникові, але й Вашій дружині? [сміється]

Протопресв. Миколай: Так [сміється]. «Не забудь», – говорив до неї, – «що ти будеш мати великі відповідальності перед своїм чоловіком, перед своєю родиною і також перед Церквою». І так воно дійсно було.

Андрій: Після Вашої священничої хіротонії Ви вже розпочали служіння. Чи мали Ви ще нагоду співслужити з митрополитом Іларіоном після хіротонії – може, під час його архіпастирських візитацій?

Протопресв. Миколай: Ні, більше вже не мав нагоди, бо після того, як він мене висвятив, він захворів.

Андрій: А чи мали Ви нагоду відвідати митрополита Іларіона вдома під час його хвороби? Чи встигли ще раз особисто з ним поспілкуватися?

Протопресв. Миколай: Дуже, дуже коротенько. Він уже не приймав багато людей до свого дому. Я мав нагоду тільки привітати його, хотів дізнатися, як його здоров'я. І на тому дуже коротенька візита була.

Але, я ще пригадав. Я був у його домі, коли ще був студентом. Ми ходили варити Миро.

Андрій: Варити Миро?

Протопресв. Миколай: О, так. Були студенти богослов'я, співали. Був ієромонах Йов (Скакальський), також наш професор Колегії.

Андрій: Коли це було?

Протопресв. Миколай: Не пригадую вже. Десь між 1962 та 1964 роками.

Андрій: Цікаво. А чому Миро варили саме в домі митрополита?

Протопресв. Миколай: О, там була спеціальна капличка. Там навіть деякі студенти практикувалися і служили.

Андрій: Отче, Ви вже згадали останні роки життя митрополита. Хотілося б тепер поговорити про його спочинок у Бозі. Як Ви дізналися про смерть митрополита Іларіона? І чи були Ви присутні на його похороні?

Протопресв. Миколай: Консисторія повідомила всіх священників, що митрополит упокоївся. Я мав надзвичайну приємність – носити нашого митрополита. Я був одним із тих, які були вибрані тілоносцями.

Андрій: Якою була ця подія для Вас особисто і для Церкви загалом?

Протопресв. Миколай: Його великими жалями відправляли. Було багато люду, священників, єпископів.

Андрій: Минуло вже понад пів століття від часу упокоєння митрополита Іларіона. Однак його спадщина й сьогодні залишається живою. Як, з висоти прожитих років, Ви оцінюєте значення митрополита Іларіона для Української Православної Церкви Канади? Що, на Вашу думку, було його найважливішим внеском у життя нашої Церкви?

Протопресв. Миколай: У часі його побуття тут, у Канаді, він намагався, щоб наша Українська Православна Церква стала визнаною. Він не міг докінчити цю формальність, але він почав. Він не міг його завершити – життя його скоротилося.

Андрій: Чи ділився митрополит Іларіон цим своїм баченням з іншими священниками та студентами? Чи говорив він про це відкрито?

Протопресв. Миколай: Так. Він говорив про це нам. Він про це навіть нам на лекціях говорив, як студентам, щоб студенти знали, що він хоче, щоб наша Церква була в єдності з усіма. Я знаю, що були листування від нього.

Андрій: Як Ви думаєте, що митрополит Іларіон сказав би духовенству й вірним нашої Церкви сьогодні? Яку настанову він дав би нам, якби міг звернутися до нас тепер?

Протопресв. Миколай: Будьте вірні Церкві та українському народові. Це може трохи тяжко тут так як він хотів... Але він просив: «Сини мої, тримайтеся свого рідного...»

Я думаю, він сказав би це і сьогодні: тримайтеся свого рідного, тримайтеся Святої Православної віри. У нього був такий вірш, і ми його співали як пісню. І ці слова відгукуються щоразу... Я думаю, він би сьогодні те саме сказав: будьте вірні своїй Церкві, своєму народові, своїй Святій Православній вірі.

Андрій: Отче, ми сьогодні згадуємо митрополита Іларіона як великого церковного діяча, богослова, ученого і першоієрарха нашої Церкви. Але для Вас він був також духовним батьком і людиною, яку Ви знали особисто. На завершення нашої розмови хотів би поставити Вам ще одне, вже більш особисте запитання: якби сьогодні перед Вами знову постав митрополит Іларіон що б Ви йому сказали?

Протопресв. Миколай: Я подякував би йому за ту любов, яку він виявляв тут, у Канаді, до всіх – попри все і різне...

Він був надзвичайним духовним батьком. Я його дуже любив і поважав.

Між іншим ми цього року святкуємо 75-ліття митрополита Іларіона як митрополита Української Православної Церкви Канади. І я б дуже хотів ще за свого життя, якщо Бог дозволить, щоб ми могли побачити його прославлення – канонізувати його як святого нашої Церкви. Це моя така думка... моя мрія. Але як Бог дасть...як Церква скаже...

Андрій: Отче Миколаю, щиро дякую Вам за цю розмову, за Ваші спогади, за Ваше особисте свідчення і за ту пам'ять про митрополита Іларіона, якою Ви сьогодні з нами поділилися.

Думаю, що для майбутніх поколінь особливо цінним буде почути не лише про митрополита Іларіона як про видатного церковного діяча, але й побачити його через спогади людини, яка особисто його знала, була його студентом, прийняла від нього священничу хіротонію і почала своє служіння під його духовною опікою.

Дякую Вам за цю пам'ять і за можливість почути Ваші спогади.

Протопресв. Миколай: І я також хочу подякувати за цю нагоду. Бо це є дуже важливо – пам'ятати наших духовних батьків, пам'ятати тих, які працювали для нашої Церкви і для нашого українського народу.

Нехай Господь дасть нам сили залишатися вірними тому, чого він нас навчав, – Святій Православній вірі, нашій Церкві і нашому народові.

Інтерв'юер: Др. Андрій Цебенко

Співрозмовник: Протопресвітер Миколай Орест Равлюк

Місце проведення інтерв'ю: 9 Saint John Avenue, Winnipeg, MB - Консисторія Української Православної Церкви Канади

Metropolitan Ilarion in the Memories of His Student – Protopresbyter Stephan Semotiuk

My calling to the Holy Priesthood began to take shape during my high school years. Having served as an acolyte in my home parish of Sich-Kolomea in Alberta, I was deeply influenced by my experiences in the Church and gradually came to recognize my vocation to the priesthood. Following high school, at the age of eighteen, I entered St. Andrew's College in Winnipeg.

I first met Metropolitan Ilarion in the fall of 1964, when I attended his first series of lectures, held in the classrooms of Holy Trinity Cathedral in Winnipeg. His Eminence was a stately and dignified man whose presence inspired both awe and profound respect.

My years as a student at St. Andrew's College were deeply fulfilling and spiritually enriching. Metropolitan Ilarion was a gifted and thought-provoking lecturer and professor. His presence naturally commanded one's full attention and respect. Yet, despite his distinguished stature, he regarded his theology students with paternal warmth, treating us as his spiritual sons. Indeed, he would often address us affectionately as "Мої Сини Хороші". Even today, I can still recall his strong and emphatic voice.

During my time as president of the Student Theological Society, I had the privilege of meeting personally with His Eminence on a number of occasions. In each of these encounters, I found him to be encouraging, gracious, and deeply supportive.

My opportunities to participate in liturgical services with Metropolitan Ilarion took place during my student years, when I served as an acolyte at his hierarchical services. These occasions remain especially meaningful to me.

Late in my final year of studies at St. Andrew's College, Metropolitan Ilarion became seriously ill and was hospitalized. During his hospitalization, I spent several nights with him, attending to his personal needs. It was a privilege to be of service to him during that difficult period.

The last time I had the opportunity to speak with His Eminence was shortly before my marriage. My wife and I visited him at his home to receive his blessing before our wedding on May 30, 1969. When visiting his residence, one would first be greeted by his secretary and invited to sit in the reception area. His Eminence would then enter, dressed in his cassock. I remember these encounters vividly. There was a profound dignity about his presence, and meeting with him always inspired a deep sense of reverence.

Following my ordination to the Holy Priesthood, I did not have the opportunity to serve with Metropolitan Ilarion because of his declining health.

I learned of Metropolitan Ilarion's repose while serving my first parish in Sheho, Saskatchewan. I subsequently travelled to Winnipeg to attend his funeral, which took place during Bright Week in 1972. I recall that more than a thousand faithful may have been present. The great number of people who gathered to pay their final respects made the occasion particularly moving and memorable.

In my view, Metropolitan Ilarion's most enduring contributions to the Ukrainian Orthodox Church of Canada were his remarkable scholarly work, his dedicated hierarchical leadership, and his devout service to the spiritual flock entrusted to his care. His scholarship strengthened the intellectual and theological life of the Church, while his leadership among Orthodox hierarchs throughout the world was both significant and influential. His ministry and ecclesiastical leadership also helped prepare the way for the Ukrainian Orthodox Church of Canada to receive recognition within the wider Orthodox world, including by the Ecumenical Patriarchate and other Orthodox Churches. Metropolitan Ilarion left a profound legacy in the life of our Church. For those of us who had the privilege of studying under him and knowing him personally, however, his legacy is also deeply personal. I remember not only the eminent hierarch, scholar, and professor, but

also the spiritual father whose warmth, powerful voice, and dignified presence remain vivid in my memory.

Митрополит Іларіон у Спогадах Андрія Сірого

Інтерв'юер: Слава Ісусу Христу, пане Андрію!

Андрій Сірий: Слава навіки Богу, Андрію!

Інтерв'юер: Дякую, що відгукнулися на це інтерв'ю. Мені буде дуже приємно з Вами порозмовляти. Я багато чув про Вас. Ви були студентом митрополита Іларіона, колишнім працівником Колегії святого Андрія та довголітнім працівником Консисторії. Думаю, що Ваш життєвий шлях у багатьох моментах перетинався з митрополитом Іларіоном.

Пане Андрію, чи пам'ятаєте Ви, як уперше познайомилися з митрополитом Іларіоном? Очевидно, це було вже під час Вашого навчання в Колегії. Але як Ви взагалі прийшли до Колегії? Що спонукало Вас обрати богословські студії?

Андрій Сірий: Я виростав у Йорктоні, у Саскачевані. Там був наш парох, отець Василь Бойчук. Ми зналися, бо наша родина ходила до православної церкви. І він тоді каже: «О, пане Андрію, може, подумайте. Може, Ви повинні йти на студії до Колегії святого Андрія. Нам священників потрібно». Ну і, в кінець кінців, я таки рішив, що піду навчатися до Колегії.

Інтерв'юер: Отже, саме під час навчання в Колегії Ви й познайомилися з митрополитом Іларіоном?

Андрій Сірий: Фактично не в Колегії, бо митрополит уже був у старших роках, то він далеко не їздив. То студенти, здається, кожного четверга раненько вставали, снідання в Колегії – і на автобус до Катедри Святої Тройці. І він сидів там та читав лекції в той час.

Інтерв'юер: Де саме в Катедрі проходили ці лекції?

Андрій Сірий: На другому поверсі, там, де тепер є Boardroom – то ми там слухали його. Він сидів на західній стороні, а ми всі сиділи навпроти. Були столи, і ми там сиділи. І так ми слухали його лекції. А... коли настав час, то закінчували, і тоді його завозили назад до резиденції.

Інтерв'юер: А чи мали Ви нагоду бувати в нього в резиденції?

Андрій Сірий: Наскільки я пригадую, ми, студенти, заходили до нього до резиденції час від часу. У той час покійний Іван Похильчук жив із ним і доглядав митрополита.

Інтерв'юер: А яким він був як професор? Яке враження справляв на Вас у спілкуванні зі студентами?

Андрій Сірий: Він був дуже такий... [сміється] Він ніколи не піднімав голосу. Тільки коли хтось питався, мав якесь питання, то він казав: «Сину(!), ось так, і так».

... Ну ... я приїхав із фармів. Я такий був несміливий. Я не був дійсно відважний до нього підходити і говорити так, як декотрі старші студенти в той час підходили. ... Він знав усіх студентів. Але, так, ніколи не говорив багато – лише як студент до професора.

Інтерв'юер: Чи пригадуєте якийсь конкретний епізод зі студентських років, який особливо запам'ятався Вам у спілкуванні з митрополитом?

Андрій Сірий: Пригадую як покійний Григорій Подгурець, що був з Америки, каже: «Владико, наступного четверга свято, чи будуть лекції?» А митрополит каже: «Сину, будуть. Ми будемо святкувати свято працею». Я це пам'ятаю [сміється]. Я вже не пам'ятаю, яке то свято було. Мабуть, служення не було. Але в той день він казав: «Будемо святкувати працею».

Інтерв'юер: Отже, після навчання в Колегії Ви згодом почали працювати в Консисторії, чи не так?

Андрій Сірий: Так як закінчив чотири роки богословських студій мене найняли до Консисторії.

Інтерв'юер: Наскільки часто митрополит приходив до Консисторії?

Андрій Сірий: Ви знаєте, я щось не пригадую, чи він до Консисторії приходив вже у той час. Завжди, коли були якісь справи, то люди і священники йшли до нього.

Інтерв'юер: Тобто до резиденції?

Андрій Сірий: Так, до нього йшли до резиденції. Вітав усіх гостей пан Іван Похильчук. Він жив з ним. ... Це було бажання митрополита. Йому потрібно була допомога. Наприклад, щоб він із сходів не впав ... То він доглядав митрополита.

Інтерв'юер: А чи часто Ви комунікували в цей період, коли працювали в Консисторії, безпосередньо з митрополитом Іларіоном?

Андрій Сірий: Ні, не так часто. Не часто. ... Коли він хворів, то Консисторія, здається, знайшла йому місце у шпиталі. І студенти з Колегії чергувалися та доглядати його під час ночі.

Інтерв'юер: Тобто ви разом зі студентами чергували біля нього в шпиталі?

Андрій Сірий: Так, ми його доглядали у шпиталі.

Інтерв'юер: А який це був шпиталь? Чи ви пам'ятаєте?

Андрій Сірий: Misericordia Hospital ... Там він мав приватну кімнату, і студенти доглядали його. Час від часу читали Біблію, по черзі, главу за главою. Але більшість то він спав.

Інтерв'юер: А після шпиталю його перевезли додому?

Андрій Сірий: Ні, до Lutheran Home.

Інтерв'юер: Коли митрополит Іларіон упокоївся, хто займався організацією його похорону?

Андрій Сірий: Покійний отець Дмитро Лучак. Він то все взяв у свої руки. І я знаю, що отець Дмитро мене просив, щоб я возив гостей. Це був той синій Station Wagon, що Консисторія колись мала. А про решту я щось вже не пригадую.

Інтерв'юер: А на вашу оцінку, багато людей було на похороні митрополита Іларіона? Хто був присутній?

Андрій Сірий: Було. Було. Я знаю, що згадували не раз: «Всі зібралися в цій Катедрі». Жартували: Якби хотіла Москва знищити православний народ, народ у Вінніпезі, то всі були б на одному місці (сміється), так говорили тоді (сміється)

Інтерв'юер: А яке, власне, було ставлення парафіян та інших людей до митрополита? Чи доводилося Вам чути, як люди відгукувалися про нього?

Андрій Сірий: Я знаю, що багато людей казали, що він є строгий і що він дбав, щоб ми були православні і українці. ...

Інтерв'юер: А якщо сьогодні, з відстані часу, коли вже минуло стільки років, Ви оцінюєте діяльність митрополита Іларіона для Української Православної Церкви Канади, то яке місце, на вашу думку, він посідає в історії нашої Церкви? Що, на Ваш погляд, є найважливішим із того, що залишилося після нього?

Андрій Сірий: Андрію, він хотів бачити тут нову Україну... Це була його ідея, щоби Вінніпег був центр українства. Хотів щось відродити.

Інтерв'юер: І, мабуть, можна сказати, що значною мірою його задум здійснився: Вінніпег справді став одним із важливих центрів українського життя в Канаді та української еміграції.

Щиро дякую Вам за цю розмову, за те, що поділилися з нами своїми спогадами про митрополита Іларіона.

Андрій Сірий: І я Вам дякую за цю можливість поговорити про нього і ще раз повернутися до тих років.

Інтерв'юер: Др. Андрій Цебенко

Співрозмовник: Андрій Сірий

Місце проведення інтерв'ю: 9 Saint John Avenue, Winnipeg, MB - Консисторія Української Православної Церкви Канади

“Without Any Hesitation, Without Any Doubt, I Say That He Was the Right Man at the Right Time for the Church”. A Student on His Teacher: Metropolitan Ilarion in the Memories of Very Rev. Fr. Dr. Mirone Klysh

Selected excerpts from the interview.

Metropolitan Ilarion – Professor at St. Andrew’s College

St. Andrew's College, when I was studying, St. Andrew's College was at 259 Church Avenue in the north end of Winnipeg. It previously was the St. John's College, which was an Anglican college. And when St. John's College moved to the campus of the university, the Ukrainian church bought the building and turned it into its own college, especially as a seminary.

[....]

As a blessed memory, Metropolitan Ilarion was not only the head of the college, but he also was a professor and an instructor in the college. And traditionally, Metropolitan Ilarion lectured on Thursday morning from 9 until 12 noon. And because it was a four-year program, one year he would teach dogmatics, another year canon law, another year the history of Ukrainian Orthodox Church in Україна, and the fourth year pastoral theology.

And I would have to say, in all my university studies, I had never had any professor of his ability and quality. And his overall approach to teaching, he was an excellent pedagogue. And as I understand from being told, that when he was professor at the University of Warsaw and teaching pedagogy, that scholars from all over Europe would come to Warsaw to learn pedagogy from him because he was not only a great teacher of pedagogy, but he was a great pedagogue.

He knew how to teach. And he had an interesting, very interesting way. He had notes. And the notes were written on little pieces of paper, probably five inches square. And he would have notes on the paper, a whole pile of notes with holes punched in and tied together with a string. And he would probably talk ten or more minutes from each piece of paper, and then he would flip the papers over and go on to the next event or item that he was teaching.

And as a pedagogue, he would lecture maybe for 15 or 20 minutes very seriously, and then he would introduce a little story. And most times there was a little bit of humor to the story, but always the story, it was part of the lecture. It was not just wasted time, but it was part of the lecture.

And he had a bit of humor. There was one Thursday that I was sick and I missed class. And so the next Thursday when I came to class, he looked around and he said, I see that one of my students, who was absent last week without my permission, is in class today.

And he, of course, welcomed me to the class, and we continued. But he had a very personal interest in every student, and you sometimes felt that he was actually just teaching you in the classroom because of the way he presented the material, and just his whole approach to teaching made it very easy to understand. For a person of his great intelligence and intellectual ability, he was very easy to understand.

He made the material very comprehensible for any student, so that you looked forward every Thursday to hearing what more he was going to teach us. And certainly, for me personally, the class lectures on pastoral theology played a big part, even to this day, in my priestly life, especially in the parish, and even still in my whatever time I spent in doing priestly work. One of his statements that I will remember always, especially when he was teaching pastoral theology, often and often and often we talked about a priest in a parish.

He would remind us, *люди є люди*, and that had a lot of meaning and practical training. When you are a priest in a parish, that you are dealing with all kinds of people and you have to learn how to deal with all kinds of people, and that was part of his personality himself. I never heard him say a bad word about anybody.

And he was always trying to see the good in everybody and trying to see the good in the Church and the good that could be done. He had always had this positive and optimistic attitude about things.

Under the Omophorion of Metropolitan Ilarion: Ordination and Service in the UGOCC (Now the UOCC)

I was ordained a deacon on November 9, in 1959 [by Metropolitan Ilarion]. But all the preparation was done by now reposed Father Gerus. So there was not any conversation directly with him. It was arranged through the college administration.

And so I didn't really ever have an opportunity to talk about the diaconate with him. Although I should mention that not only did, he lecture every Thursday, but every Thursday students were allowed and invited to come to his home to have any talks with him or discuss things with him. He had hours for the students every Thursday afternoon. And I did take advantage of those hours to talk about the Church and my thoughts and views about what I hoped to do. And so, he was always available on Thursday afternoons and students could borrow books from his library when they were there on Thursday afternoons. So, there was that opportunity which we could personally have conversations with him about the church and about what we were, our thoughts and our feelings.

And, of course, always he was a very fatherly figure and was always encouraging and supporting and providing all that help for us as you're going through your studies and as you're trying to find out what you will be doing and what you would like to do. And also he was very helpful and even then when I returned to Winnipeg in 1962 to do studies at the

University of Manitoba and I was then assigned as a priest to serve in the Winnipeg Mission District which would include going to churches outside of Winnipeg, for example, Poplar Park and Narrow and other of the small rural towns around Winnipeg where they had services once a month. So, I was filling in in the Winnipeg Mission District and I was still arranged from time to time to have a visit with him and he was always very welcoming and very helpful as I was trying to both be a student and a priest and he welcomed me very warmly.

When I first got back to Winnipeg, he contacted me immediately and said, you know, I have received a letter from Metropolitan John (Theodorovych) and I'm pleased to have you with us here and if you need anything let me know. And so he was, even though I was just under his omophorion but he treated me as though I was his son and I always felt very welcome and very encouraged in my studies. He encouraged me in my studies as well as encouraging me in my priestly help within the Mission District.

Reading Holy Scripture: The Final Years of Metropolitan Ilarion

Well, actually, when he turned ill, he first was at Misericordia Hospital. And all of us priests in Winnipeg took our turn. Every day he had a priest with him. We made sure that he never had a day without a priest visiting him to help in any way. And what we did when we visited him, what he wanted us to do is to read the Bible. And so each day the priest coming in would continue from where the priest finished reading the day before. But that was very special to be able to come and to provide support to him. After all the years that he provided support to me, to be able to go and be of support to him and to sit with him and to see how he found so much comfort in having the Bible read in his presence. So that was very special.

When he moved to the Luther home, for whatever reason, that stopped, at least for me. I don't know whether other priests, for whatever reason, I was no longer informed or made known that that was still being done, though I visited him personally at Luther home. But I did not continue and I don't know whether other priests continued to come and read the Bible for him, which we did at Misericordia.

[...]

My understanding is, my understanding is that he would have passed on at the Luther home, although it's also possible he may have been taken to the hospital. You know, people who are sick in the homes, these nursing homes, may be taken to the hospital for some purpose and pass on in the hospital and not in the nursing home. But he did not, in my understanding, he never did return home after Misericordia and after the Luther home.

Metropolitan Ilarion and His Legacy for the Church

When one looks back, it is, when one looks back and wants to consider what someone has done, the legacy of someone, it's difficult because so much has changed. Certainly, in my view, I have and always will have the highest respect for, bless the memory, Metropolitan Illarion as a person, as a bishop, metropolitan, as one of my best professors of all that I had in my years of studies. And certainly, as I have already mentioned, he was provided great leadership in his time because there was a bit, there was a bit of division in which direction the church was going to go.

And I think, certainly, myself not only as a priest and a student, but also as a historian. I studied history at the university as a historian. I would say that he was the best man for his time, that he came to Canada at a time when Canada needed someone with his knowledge, ability, with his commitment, with his leadership, his wisdom, his patience.

And he certainly fulfilled in all that he did, all that he accomplished as Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of Canada as a historian. I, without any hesitation, without any doubt, say that he was the right person at the right time for the church to bring people together and to unify everybody and to provide a vision. The other important thing is he had a vision of the church, and he worked to accomplish that vision to make that church strong, to make that church a voice in the world.

[...]

And so that, his legacy is that he left the church better than it was when he came in, when he first became metropolitan.

The status and condition spiritually, and his sermons were always so good spiritually and very practical, very meaningful, very inspirational. I always remember one sermon that has stayed with me forever. He was giving a sermon on forgiveness.

And typical of Blessed Memory Metropolitan Ilarion, in his sermon, he made the point, which I remember to this very day, that let the one who is the more intelligent one, let the one who's more, the smarter one, be the first to forgive. And, but that was typical of his sermons. Very, very meaningful, very down to earth, very inspirational and practical.

Metropolitan Ilarion in the Family Memory Of Very Rev. Fr. Dr. Mirone Klysh

But yes, his legacy, if no other way, lives on our older son's middle name is Ilarion, because I have and had so much respect for him. So, when our son was born, yes, we named him Myron, but I also added Ilarion in respect for his love, his care, his teaching, his guidance in making me a better priest. And so, personally, his legacy lives on in my family, but his legacy as a historian, again, is that he fulfilled all that was required of him and more, and that he left a church much better than he found it when he came in.

Interview conducted by: Dr. Andrii Tsebenko

Interview with: V. Rev. Fr. Dr. Mirone R. Klysh

The Voice of 1972: How Metropolitan Ilarion Was Remembered in the Senate of Canada and at the University of Manitoba

Today, as we commemorate the 75th anniversary of the beginning of Metropolitan Ilarion (Ohienko's) episcopal service, it is important to turn once again to the testimonies of those who knew him as a contemporary. They help us appreciate the full scope of his legacy – not only as Primate of the Ukrainian Orthodox Church in Canada, a scholar, and an educator, but also as a person whose contribution to Canadian public, cultural, and academic life was already recognized during his lifetime. It is for this reason that we return today to this testimony, recorded in the Senate of Canada in 1972: to deepen our understanding of the significance of his legacy and to ensure that it continues to be preserved and appropriately honoured in Canada

Hon. Paul Yuzyk's Tribute to Metropolitan Ilarion in the Senate of Canada, April 1972:

"Honourable senators, I would like to inform the members of the Senate that on March 29, Metropolitan Ilarion, the spiritual leader of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada, died in Winnipeg at the age of 90 and was buried yesterday, April 12. In the scholarly world he was known as Dr. Ivan Ohienko.

His Grace, Metropolitan Ilarion was born in Brusyliv, Ukraine in 1882. After completing his studies at the University of Kiev, he taught philology and was active in the field of education. Dr. Ivan Ohienko supported the cause of Ukrainian independence after the downfall of the Russian monarchy in 1917. During the existence of the Ukrainian National Republic (1917-1921) he was minister of education and religious affairs in the government, and the founder and rector of the University of Kamenetz-Podilsk.

After the Russian communist conquest of Ukraine, Dr. Ohienko went into exile in Poland where, at the University of Warsaw, he was professor and chairman of the Department of Old Church Slavic from 1926 to 1932. In 1940, during the Second World War, he was ordained bishop of the Orthodox Church, but was unable to exercise his duties very long because of the war conditions. In 1944 he sought refuge in Switzerland, and three years later in 1947 came to Canada where he settled down permanently in Winnipeg.

In 1951 a special synod (sobor) of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada elected Metropolitan Ilarion as head and primate of the Church with the See in Winnipeg. Here he became Dean of the Faculty of Theology at St. Andrew's College and honorary professor in the Department of Slavic Studies at the University of Manitoba, at which time I was a member of the staff until my appointment to the Senate in 1963.

Metropolitan Ilarion was an outstanding scholar and the author of over 1,000 titles of books, essays, sermons and articles. Recognized as the greatest authority on the Ukrainian language, he worked for many years on the translation of the Bible into modern Ukrainian, which was published by the British and Foreign Bible Society in 1962, the fulfilment of a cherished dream. Because his writings are so numerous, and so many of a high calibre, it would be unfair if I began to list only some of them. Suffice it to say, his contributions to scholarship are in many fields.

Hon. Paul Yuzyk and Metropolitan Ilarion at the Unveiling of the Taras Shevchenko Monument by Prime Minister Diefenbaker, Winnipeg, 1961. Source: <https://www.yuzyk.com/biography/>

Having known the Metropolitan personally for over 20 years, I would like to pay him the highest of tributes. I can say with full conviction that he was a man of high principles, high morals, great integrity, high standards, and sincere friendship. His love of the Ukrainian culture and language he transmitted to the young generation through his publications, his speeches, his teachings, his discussions, and his example of devotion and hard work. He has left an indelible impact on the development of Ukrainian education and culture in Canada. This great scholar, teacher, and clergyman has influenced millions of people throughout the world, and he will live in the fond and grateful memories of his beloved people for many generations to come.

About 2,000 people paid their last respects to this great man at the solemn funeral which was held yesterday in The Holy Trinity Cathedral in Winnipeg. The majestic Byzantine-Rite Pontifical Liturgy was celebrated by five bishops, a large number of clergymen, a fine choir, and hundreds of responding faithful.

At the dinner in honour of the deceased, which was held following the funeral, condolences and tributes were expressed from Ukrainian churches, universities, organizations, and leaders of communities throughout the world. Telegrams of sympathy were also conveyed by Governor General Roland Michener, Lieutenant-Governor Stephen Worobetz of Saskatchewan, Prime Minister Pierre Elliott Trudeau, Premier Edward Schreyer of Manitoba, Premier Allan Blakeney of Saskatchewan, and other Canadian leaders: I had the honour of representing the Senate at this funeral.

I should like to repeat in part what I stated at the funeral dinner. I said that the Speaker and the members of the Senate sent their heartfelt sympathy to the surviving children and their families, Mr. George and Mr. Anatoly Ohienko of New York, and Mrs. Lesia Bida of Sherbrooke, Quebec, and to the bishops, the clergymen, and the faithful of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada. It was a great privilege to have this distinguished man, Metropolitan Ilarion Ohienko, as a citizen of our country, which has greatly benefited from his scholarship and leadership. May his example inspire many people to greater and nobler heights in the fields of education, better human relations, and cultural and spiritual progress”.

Hon. John J. Connolly, Acting Government Leader in the Senate in 1972:

“Honourable senators, we are all most indebted to Senator Yuzyk for drawing our attention to the sad death of Metropolitan Ilarion Ohienko. It is obvious from what Senator Yuzyk has said that Canada has indeed lost a significant church and educational figure. He has been in Canada for a quarter of a century, yet he died full of years having had several careers in Europe. Obviously he was a scholar, a writer, an educator, and a statesman as well as a churchman.

I think it is also noteworthy that men of his eminence should come to Canada to minister to the peoples from whom they sprung, the people whom they know, whose culture they understand, whose religious traditions they enrich and embellish.

Our sympathy goes out in full measure to all his relatives as well as his colleagues in the Ukrainian Orthodox Church”

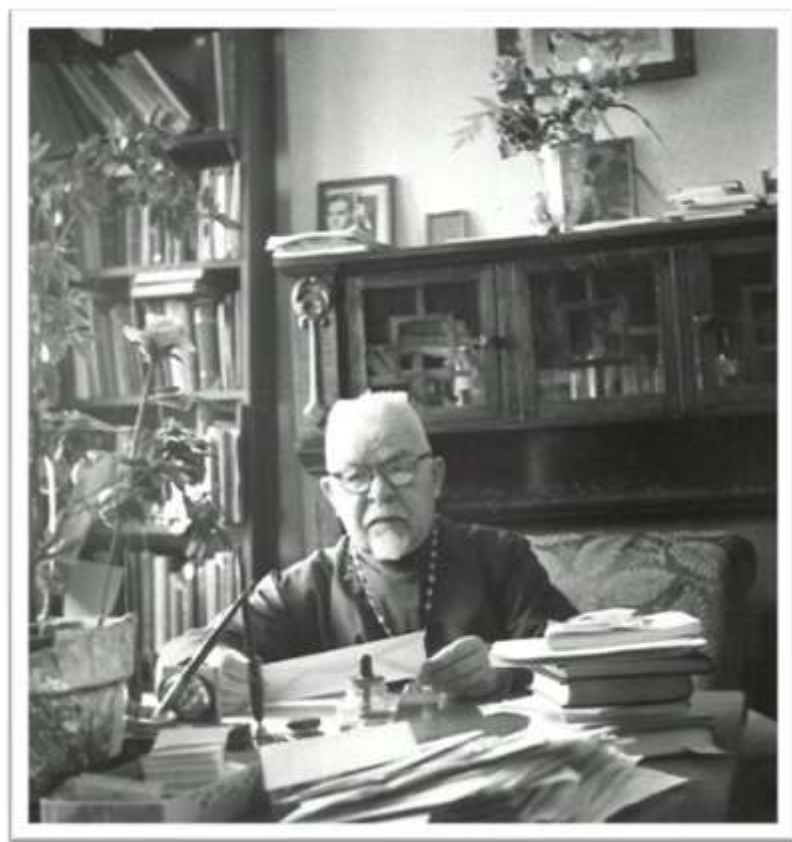
J. B. Rudnyckyj, Head of Slavic Studies at the University of Manitoba in 1972:

“The scholarly world in general, and the Ukrainians throughout the globe are mourning the death of Dr. Ivan Ohienko (Metropolitan Ilarion), one of the most distinguished experts in the field of Slavic studies of the 20th century, author of many books, pamphlets, articles, reviews. He died in Winnipeg, after a prolonged illness, on March 29, at the age of ninety.

[...]

It would take much time and space to list and evaluate in detail all of Dr. Ohienko's achievements in the field of education, scholarship, church and community life. It should, however, suffice to mention that he was the founder and Rector (President) of the University in Kamenec Podilskyj (1919), Minister of Education and Religious Cults in the Government of the Ukrainian National Republic (1918-1921); Professor of Old Church Slavic at the University of Warsaw (1926-1932), Professor Dean of Theology at St. Andrew's College in Winnipeg (1951-1967), Honorary Professor at the Department of Slavic Studies of the University of Manitoba (1963-1972), in addition to his main activity in Canada, that of the Head (Metropolitan) of the Ukrainian Greek Orthodox Church in Canada (1951-1972).

In the academic post he held at the University of Manitoba he made what may well be regarded as his most significant contribution, that of Professor of the Old Church Slavic language and paleography. Impeded by health difficulties from going to the Fort Garry Campus, he was conducting his classes and seminars for graduate students of the University at his residence, 101 Cathedral Avenue, in North Winnipeg. The Department of Slavic Studies was fortunate indeed to have such an erudite Slavist on its staff. Widely known by name in the scholarly circles, he attracted students from Canada and abroad. Indeed, the high standard of scholarship and the abundance of the original Church Slavic manuscripts and old publications in his private library raised the classes and seminars at the Department of Slavic Studies to prestige heights and merited popularity among the graduate students.

Here only a glimpse can be given of the work of one who occupied a unique place in the Canadian scholastic and academic life. Dean, Professor, Church dignitary, translator of the Bible, editor and publisher, "golden-tongued" in speeches and sermons, Dr. Ohienko was one of those Ukrainians of the older generation who cherished, and tried to transmit to the young people, the native language and culture, which might have been forgotten and become lost.

The death of Dr. Ohienko revealed that even those who had been opposed to his views and religious convictions recognized in him, first of all, a cleric of great moral strength and a man of principle. On the other hand, Slavic scholarship has lost in him an educator of the "old school" who understood the importance of documentary evidence and primary sources. The Slavists in Canada are particularly happy that his grand collection of manuscripts and old publications in Cyrillic will remain in this country and will be accessible to students of Slavic letters at St. Andrew's College on the campus of the University of Manitoba"

Source: This information was reproduced from the English Supplement Issue of The Herald/Visnyk, May/August 1972, <https://www.uocc.ca/>

Катехизація Пером і Піснею: Поетична Спадщина Митрополита Іларіона

Митрополит Іларіон (Огієнко) проповідував Слово Боже не лише з церковного амвона. Усі дарування, якими Господь його наділив, він намагався спрямувати на служіння Богові, Церкві та людям. Особливе місце у цій спадщині посідає його поезія. У поетичному слові митрополит прагнув не лише висловити власні переживання, а й допомогти читачеві замислитися над Богом, молитвою, духовним життям і покликанням людини. Так, перо ставало для нього продовженням проповіді, а поетичне слово — ще одним засобом духовного наставлення. З-під його пера виходили нові поетичні рядки, покликані допомогти людині глибше пізнати християнську істину та наблизитися до Бога.

З поетичною спадщиною митрополита Іларіона читачі можуть ознайомитися на сторінках численних випусків «Вісника», а також у його виданнях.

Для тих, хто хотів би не лише прочитати, а й почути його поетичне слово, хочемо згадати про аудіоальбом, створений раніше з ініціативи та під керівництвом отця Володимира Кушніра. Музику до творів написала Оксана Сеньків, аранжування здійснив відомий артист України Олег Шак. Цей творчий проєкт дає можливість по-новому почути поетичну спадщину митрополита Іларіона.

Для тих, хто давно знайомий з цим проєктом, це може стати нагодою знову відкрити для себе слово митрополита, а для тих, хто лише нещодавно долучився до нашої Церкви, — можливістю познайомитися з митрополитом Іларіоном, його духовною спадщиною та християнською традицією Української Православної Церкви в Канаді.

НАЙБІЛЬШИЙ БОЖИЙ ТВІР

Найбільший Божий твір — Людина,
Вона йому як рідний син,
А світ весь — Божая Родина,
Соборний Божий Дім один!

На Образ Свій і на Подобу
Господь Людину сотворив
Й їй дав світу, як оздобу,
Як найславніше диво з див!

Людина — це корона твору,
Для Господа коханий син,
Тому вона і лине Вгору,
І світу керівник один!..

І розум вищиться в людині,
Бо дух святий його дає, —
Це іскра Божої святині,
Святе обоження твоє!..

Catechesis Through Pen and Song: The Poetic Legacy of Metropolitan Ilarion

Metropolitan Ilarion (Ohienko) proclaimed the Word of God not only from the pulpit. He sought to dedicate all the gifts with which the Lord had endowed him to the service of God, the Church, and the people. His poetry holds a special place in this legacy. Through his poetic word, the Metropolitan sought not only to express his own spiritual reflections, but also to help the reader reflect upon God, prayer, spiritual life, and the vocation of the human person. Thus, the pen became for him an extension of his preaching, while poetry became another means of spiritual instruction. From his pen came poetic lines intended to help people deepen their understanding of Christian truth and draw closer to God.

Readers can explore Metropolitan Ilarion's poetic legacy in the pages of numerous issues of *Visnyk*, as well as in his published works.

For those who would like not only to read but also to hear his poetic words, we would like to recall an audio album created earlier at the initiative and under the direction of the Very Rev. Fr. Volodymyr Kushnir. The music for the poems was composed by Oksana Senkiv, and the arrangements were made by the renowned Ukrainian artist Oleh Shak. This creative project offers an opportunity to hear Metropolitan Ilarion's poetic legacy in a new way.

For those who have long been familiar with this project, it may be an opportunity to rediscover the Metropolitan's words; for those who have only recently joined our Church, it offers an opportunity to become acquainted with Metropolitan Ilarion, his spiritual legacy, and the Christian tradition of the Ukrainian Orthodox Church of Canada.

ЛЮБЛЮ Я РІДНУ УКРАЇНУ

Люблю я рідну Україну
І Православну нашу Віру —
Обох до віку не покину,
Обох кохаю понад міру...
Я все життя самій Вкраїні
Служив чесотно в Божім ділі, —
Не зрадив їй і на чужині
У праці відданий та смілій!
Я вірю глибоко — настане
Щаслива доля Україні,
І все святе, і все кохане
Їй усміхається вже й нині!

ДО ЦЕРКВИ

Сідає бджілка на пахучі квіти
І спрагло п'є живущий сік.
Отак і ми, Христові діти,
П'ємо від Церкви Божий лік.
Як бистрі спрагнені ті лані
Щосили мчаться до води,
Отак і ти Христу в пошані
До церкви Божої іди.
У церкві пий Слова Христові
Й Його Закон спасенний пий —
Життя бо Вічне в Його Слові
Й Союз із Церквою Святий

9 St. John's Avenue
Winnipeg, Manitoba
Canada R2W 1G8

Toll-Free: 1.877.586.3093

Phone: 204.586.3093

Fax: 204.582.5241

consistory@uocc.ca

Mission Statement of The Herald (Visnyk)

1. Proclaim the good news of our Incarnate Lord God and Saviour Jesus Christ as taught by the Holy Orthodox Church, of which the Ukrainian Orthodox Church is an integral part.
2. Provide news about the Ukrainian Orthodox community in Canada, Ukraine and throughout the world.
3. Serving as a forum for the exchange of information and perspectives on what it means to live as a Canadian Orthodox Christian of Ukrainian heritage.
4. Foster the growth and development of the Ukrainian Orthodox Church in Canada, in Ukraine and throughout the world.
5. Provide articles on the Ukrainian Canadian heritage, history, culture and traditions.

"To foster the growth and development of the Ukrainian Orthodox Church in Canada" we request and encourage you, our UOCC faithful, to send in and share information and pictures from Easter services or summer children camps or special events in your parish by sending the same to the Communications Directors at: communications1@uocc.ca or communications2@uocc.ca.

Articles published in *Visnyk/The Herald*, signed by the writer, do not necessarily reflect the views and opinions of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, but rather those of the author. All materials are subject to editorial modification for clarity, space considerations and stylistic conventions adopted by the *Visnyk/The Herald*. The editor reserves the right to edit or shorten, if necessary, all articles, as well as to refuse publication of submitted materials if deemed unsuitable or at variance with editorial policy. The editor must approve the publication of any articles that have been published earlier or are under consideration for publishing elsewhere.

Please consider donating to support the ministries of our church.
<https://www.uocc.ca/donate/>